

Mål T-397/02

Arla Foods AMBA m.fl.
mot
Europeiska gemenskapernas kommission

”Förordning (EG) nr 1829/2002 — Registrering av en ursprungsbeteckning —
’feta’ — Talan om ogiltigförklaring — Talerätt — Avvisning”

Förstainstansrättens beslut (tredje avdelningen) av den 13 december 2005 . . . II - 5368

Sammanfattning av beslutet

Talan om ogiltigförklaring — Fysiska eller juridiska personer — Rättsakter som berör dem direkt och personligen — Bestämmelser om registrering av geografiska beteckningar och ursprungsbeteckningar — Talan som väckts av företag som producerar fetaost i en annan medlemsstat än den där fetaosten har sitt ursprung — Bestämmelser i den förstnämnda staten om användningen av beteckningen — Företag som producerar en betydande del av den fetaost som framställs inom Europeiska unionen — Saknar betydelse — Avvisning av talan (Artikel 230.4 EG; rådets förordning nr 2081/92; kommissionens förordning nr 1829/2002)

Förstainstansrätten avvisar den talan om ogiltigförklaring som danska producenter av fetaost har väckt avseende förordning nr 1829/2002 om ändring av bilagan till förordning nr 1107/96 om registrering av geografiska beteckningar och ursprungs-beteckningar enligt förfarandet i artikel 17 i förordning nr 2081/92, i den del beteckningen feta därigenom registreras såsom skyddad beteckning under rubrikerna Ost och Grekland.

Den ifrågasatta förordningen är nämligen en rättsakt med allmän giltighet i den mening som avses i artikel 249 andra stycket EG. Den är tillämplig på objektivet bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets.

Dessutom är sökandena berörda av nämnda förordning enbart i sin egenskap av ekonomiska aktörer som framställer eller marknadsför ost, varav vissa har marknadsfört sina produkter under beteckningen feta eller dansk feta, som inte uppfyller de krav som ställs för att den skyddade ursprungsbeteckningen feta skall få användas och de berörs således på samma sätt som alla andra företag vars produkter inte heller överensstämmer med kraven i de ifrågavarande gemenskapsbestämmelserna.

Sökandena kan härvid inte med framgång åberopa den danska lagstiftningen — enligt vilken det krävs att feta som produceras i denna stat märks med en etikett som tydligt anger att det rör sig om "dansk feta" — för att göra gällande att de befinner sig i en särskild situation som motiverar att de skall ha rätt att väcka talan mot den ifrågasatta förordningen till skillnad från alla andra fetaproducenter som finns inom gemenskapen. Sökandena tillerkänns nämligen inte någon särskild rättighet genom denna lagstiftning. Även om sökandena ansågs ha en särskild rättighet enligt nationell rätt skulle de inte vara personligen berörda eftersom beteckningen dansk feta inte utgör någon skyddad ursprungsbeteckning eller geografisk beteckning enligt förordning nr 2081/92. Till skillnad från vad som gäller varumärken, för vilka ett skyddssystem på nationell nivå existerar parallellt med ett annat på gemenskapsnivå, är dessa ursprungsbeteckningar och geografiska beteckningar dock inte skyddade i samtliga medlemsstater om de inte har registrerats på gemenskapsnivå i enlighet med grundförordningen.

Även om en kvalitetsstämpel kunde anses ha inrättats genom den ovannämnda lagstiftningen skulle denna omständighet inte i sig räcka för att ge sökandena en särställning i förhållande till alla andra producenter av feta som uppfyller skyldigheterna enligt den berörda lagstiftningen.

Sökandena kan inte heller anses befinna sig i en särställning på grund av att de producerar en betydande del av den fetaost som framställs inom Europeiska unionen. Den omständigheten att ett företag innehar en stor andel av den relevanta marknaden räcker nämligen inte i sig för att särskilja företaget i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer som berörs av den ifrågasatta förordningen. Den omständigheten att en sökande, när en förordning om registrering av en ursprungsbeteckning antas, befinner sig i en situation där det är nödvändigt

att anpassa produktionsstrukturen för att uppfylla villkoren enligt denna, räcker inte heller för att sökanden skall anses personligen berörd på ett sätt som motsvarar det sätt på vilket en rättsakt berör den som den riktar sig till.

(se punkterna 53, 55–56, 61, 63, 67, 69, 71 och 76)